

Kedves Ünneplő Gyülekezet!

Akik rendszeresen megfordulnak ebben a közösségben, azok biztosan észrevették, hogy itt gyakran hangzik el olyan igehirdetés, amely a gyülekezet épüléséről szól. A közösség egészét tanítja arra, hogy hogyan válhat jobbá és hogyan töltheti be jobban azt a feladatot a Bocskai téri Református Gyülekezet, amire Isten rendelte. Gyakran gondolkodunk együtt arról, hogy hogyan találhatunk utat azok felé a 21. Századi emberek felé, akik az életüket eddig Krisztus nélkül élték. Hogyan vihetjük el hozzájuk az Isten szeretetéről szóló örömhírt. Tesszük ezt azért, mert a Biblia az embert soha nem önmagában látja, hanem mindig közösségben. Mert az Örök Isten mindig egy közösségnek, közösségbe adja magát.

Így volt ez az első karácsonyon is, hogy a jó hírt egy közösség hallotta meg elsőként. De az első húsvétkor is a Feltámadott egy közösségben jelent meg először. Ma nézzük meg azt, hogy milyen is volt az a közösség, amelyik meghallotta az örömhírt és azt is, hogy milyenné lett azután. A pásztorok története ugyanis lehet itt és most a mi gyülekezetünk története is.

1. A pásztorok közössége nem volt egy idilli közösség. Ők nagyon egyszerű, írástudatlan emberek voltak. Veszélyes és nehéz mesterségük volt. Az életüket nehezítette, hogy az emberek nem sokra becsülték őket, mert nem tudtak eleget tenni a vallásos kötelességeiknek. Ha tanúskodni kellett egy peres ügyben, akkor őket nem hívták. Felnőttek, egészségesek, de nincs személyi igazolványuk – mondanánk ma. Lenézett, kiközösített emberek voltak. Ha bajba kerültek, akkor nem volt kötelező rajtuk segíteni. (Néprajzkutatók azt mondják, hogy valaha ilyenek voltak a hortobágyi pásztorok is. A legerkölcstelenebb, legkeményebb szívű, szavú és a legvallástalanabb réteg.) Tehát nagyon lecsúszott emberek voltak. A karácsony csodája az, hogy „Üdvözítő született ma nektek” Nemcsak a vallásosoknak, a kiváltságosoknak, a gazdagoknak, a befolyásosoknak, az ügyeseknek, a Rotary klub tagjainak, hanem **Neknek**. Ti is beletartoztok abba a körbe, akikért Isten a legdrágábbját küldi ide. Sőt, pont az ilyen közösségekért küldi, mint, amilyenek Ti vagytok, mint amilyenek mi vagyunk. Akik olykor magunkat sem becsüljük sokra.

Olyan harsány, ahogyan ezt a tudtukra adja Isten. Mintha csak megrázná őket, hogy vegyétek észre, hogy értetek jövök. Mennyei seregeket küld hozzájuk. Ha most hittanórán lennénk, akkor megkérdezném, hogy kikhez küldött Isten a Bibliában angyalt. Sorolnátok, hogy (Ábrahámhoz, Jákobhoz, Gedeonhoz, Ezékielhez, Máriához, Józsefhez, Zakariáshoz), de egyikhez sem küldte mennyei seregek sokaságát, csak a megvetett, lenézett pásztorokhoz. Ezzel tette félreérthetlenné az üzenetét: Fontosak vagytok nekem!

2. Az örömhírt halló közösség egymásra odafigyelő, egymásért felelős közösséggé válik. A pásztorok együtt rettennek meg, együtt látják a megnyílt ég csodáját, együtt hallják a jó hírt, együtt örülnek. De, ami a legfontosabb, hogy együtt kell elhatározásra jutniuk, hogy elinduljanak Jézushoz vagy sem. Azt mondják: Menjünk el! Vagyis kölcsönösen biztatják egymást a Krisztushoz való közeledésre. Együtt kell eligazodniuk Isten üzenete alapján. Az eddigi sorstársak, barátok, kollégák, bajtársak most testvérekké válnak a Krisztus felé indulásban. Hiszem, hogy Isten ilyen közösségé akar minket is tenni, akik tudják egymást segíteni, lelkesíteni a hit döntéseiben, a hitbeli erősödésben. Így indítanánk, hívnánk, bátorítanánk egymást Krisztus felé. Persze ehhez az is kell, hogy ismerjük egymást, hogy a bizalom szálai összekössenek minket. Együtt kell munkálkodnunk azt a légkört ebben a gyülekezetben, ahol természetesen tudjuk egymást bátorítani, ahol barátságok, testvéri szálak fűznek minket egymáshoz.

3. Az örömhírt halló közösség örömhírt mondó közösséggé válik. „Elmondták azt az üzenetet, amit a kisgyermekről kaptak”. Hogy ő a Messiás, ő a Szabadító!

Először Máriának és Józsefnek. Annak a nagyon egyszerű és szegény fiatal házaspárnak. Akiknek az életében rendkívül rossz hír volt, amikor jött a császári parancs, hogy mindenki menjen a maga városába. Nem volt kivétel, mert a katonák mindenkit kényszerítettek, hogy útra kell kelni.

Gondolom, hogy imádkoztak is: „Uram, csak bírjuk ki valahogy, csak nehogy az úton jöjjön a kisbaba.” 110 km-t gyalogoltak. Csomagokkal, hegyre fel, hegyről le. (Gyalogolt már valaki közületek 110 km-t? Kisbabával a hasában egy nőnek a vége felé már 110 m is soknak tűnik.) Annyira kellett már nekik a jó hír. És mikor azt gondolták, hogy végre vége van a megpróbáltatásoknak, akkor kiderült, hogy nincs hely egy házban sem. Míg végül egy istálló lesz a szállásuk. Ott hozza világra ez az úttól elgyötört anya a gyermekét. Úgy kellett már nekik valami jó hír! És akkor zörgetnek. Kik vagytok, honnan jöttök? Egy most született gyermeket keresünk. A nevét sem tudjuk, de egy jászolban fekszik. Elmondják a jó hírt, amit hallottak. Ekkor értik meg, hogy nem volt véletlen semmi. A császár parancsa, a hosszú út, az istálló. Isten nem hagyta el őket. Végig vigyázott rájuk. A pásztorok számukra örömhírt mondó közösség lesznek.

Most itt vagyunk az ünnepben. Jó ez a néhány nap. Jó itt a templomban is együtt lenni. De az igazán nagy kérdés az, hogy mit viszel tovább az ünnepből? Miről beszélsz majd az ünnep után? Csak a finom ételekről, családi találkozásokról. Vagy elviszed a hallott örömhírt örömtelen családoknak, iskoládnak, munkahelyednek. Tudnánk-e mi is örömhírt mondó közösséggé válni ma, amikor az emberek úgy vágnak valami jó hírre, valami örömhírré?

4. **Végül a pásztorok hálaadó közösséggé váltak.** Visszatértek oda, ahonnan jöttek, de nem úgy, mintha mi sem történt volna. Nem a régi nótát fújva, hanem új éneket énekelve. Dicséretet és hálaéneket zengve mennek vissza. Átformálta őket az, hogy tudták Isten szereti őket, mert Szabadítót küldött nekik. Ettől mások lettek a hétköznapjaik. Indítson bennünket is hálára az értünk megszületett Krisztus, és mindaz, amit az ünnepen láttunk, hallottunk, megéltünk és megértettünk. Mondjuk el a hálánkat neki imában, fejezzük ki felé azzal, hogy ezen túl még nagyobb figyelmet szentelünk neki.

Így formálódjunk Krisztusi közösséggé!

Lomentné Szopkó Tünde lelkész